

VÁ ETEÄENICE - NEÄ TÄŠTÄ• NECHODÄ• PO HORÄ•CH

NedÄle, 29 listopad 2020

â€lale, bohuÄel, po lidech. A nÄkdy si dokonce vybere lidi, kteÄ™Ä- si to zaslouÄÄ- co nejmÄnÄ. Tento vÄ-kend byl jedn blÄ;znivÄ½ch. Spousta prÄice kolem domu a jeÄ;tÄ vÄ;tÄjÄ- kolem zahrady. LouÄ•enÄ- se s podzimem a pÄ™Ä-prava vÄjeho zimu chce svÄj Ä•as. Do toho vÄjeho jsme si vypÄjÄ•ili ÄjtÄ-paÄ• na dÄ™evo ke zpracovÄjnÄ- dvou borovic, kterÄ© jsme v lÄ skolili, ale doposud nenaÄjli Ä•as na rozÄjtÄ-panÄ- a uskladnÄnÄ- polÄ-nek.

Kupodivu l naÄji dva puboÄji se zapojili do vÄjeho velice vÄ½konnÄ v a dokonce pan pes se snaÄ¼il pomoci (hroznÄ rÄjd pÄ™enÄjÄjÄ- cokoli, co pÄ™enÄjÄjÄ-me my). PrÄice venku, celodennÄ- laÄjkovanÄ- s dÄtmi, vynikajÄ-cÄ- veÄ•eÄ™e a oÄ• skvÄlÄ©ho filmu na veÄ•er, to nÄjim vÄjem dodalo velice spokojenou nÄjladu. UrÄ•itÄ to znÄjte, takovÄ½ bezva pocit, kdy vÄ vychÄjzÄ-, vÄjichni jsou milÄ- a spokojenÄ-, mÄjte pocit dobÄ™e odvedenÄ© praceÄi takovÄj ta chvilka, kdy si Ä•lovÄk Ä™e je krÄjšnÄ½. A tak sedÄ-me s manÄ¼elem na uklizenÄ© zahradÄ, v ruce skleniÄ•ku vÄ-na, kdyÄ¼ mi zazvonÄ- telefon. Moje ÄjÄ©fovÄj. Celkem mÄ to pÄ™ekvapilo. NaÄje oddÄlenÄ- je sice takovÄj malÄj â€zdruhÄj rodinaâ€ce ve velkÄ©m podniku, vÄjichni se znÄjme, obÄ•as se sejdeme i mimo prÄici, ale nikdy se nedÄje nic, co by tak nÄjak nebylo pÄ™edem oÄ•ekÄjvÄjnÄ.

No, tak tohle bylo. KolegynÄ stÄ™ednÄ-ho vÄku, neuvÄÄ™itelnÄ hodnÄj Ä¼enskÄj. Ten typ, co vÄ¼dycky vÄ-c dÄjvÄj a brÄjt. KromÄ prÄice na plnÄ½ Ävazek dÄ™e na domÄ, a nechÄj se bezmeznÄ vyuÄÄ-vat sestrou, dcerou, manÄ¼elem. K ochotnÄj k jakÄ©koli pomoci, Ä¼enskÄj, co zvlÄdne a udÄlÄj vÄjecho. Ä½enskÄj, kterÄj vÄÄ™Ä-, Ä¼e musÄ- vÄjem toler vÄjecho, protoÄ¼e si chce udrÄ¼et manÄ¼ela, dceru, vnouÄ•ata. Ä½enskÄj, kterÄj vÄ-, Ä¼e ji vÄjichni vyuÄÄ-vajÄ-, ale ne si pÄ™edstavit, jak Ä¼Ä-t jinak, neÄ¼ jak Ä¼ije. KterÄj si myslÄ-, Ä¼e tÄ-m, Ä¼e dÄlÄj za vÄjechny vÄjecho, mÄj aspoÄ n kontrolu. ManÄ¼el (nezamÄstnanÄ½) byl ÄdajnÄ celÄ½ tÄ½den zazimovÄjvat chalupu, ale poslednÄ- tÄ™i dny se jÄ- nijak neozÄ½val. A ani nemohl, neboÄ¼ se tam zasebevraÄ¼dil... Jak Ä™Ä-kÄjm - ona ho straÄjnÄ milovala. VidÄla jeho chyby, Ä jeho problÄ©my, tolerovala jeho vÄ½stÄ™elky. KdyÄ¼ jsem telefon poloÄ¼ila, uvÄdomila jsem si, jak jeden jedinÄ½ den (co hodina, minutaâ€!) mÄÄ¼e bÄ½t nÄjdhernÄ½ pro jednoho Ä•lovÄka, zatÄ-m co pro jinÄ©ho svÄt zÄ•ernÄj a Ä¼ivot se mu z prÄici nikdo nevÄ-, co mÄjme dÄlat. KolegynÄ s nÄjmi nenÄ-, ale vÄjichni jsme zdrceni jejÄ- ztrÄjtou. Je to straÄjlivÄ, co se stalo, ale na jejÄ-ho manÄ¼ela nikdo z nÄjs nemyslÄ-, protoÄ¼e vÄjichni myslÄ-me na ni. Jak je neÄjÄstnÄj, jak zoufale trpÄ CÄ-tÄ-me absolutnÄ- bezmoc, kterou ani poslanÄ© kvÄtiny, Äi dovezenÄ© jÄ-dlo nijak nemÄÄ¼e zmÄ-rnit. KdyÄ¼ breÄ•ela k rameni, pÄ™Äjd jen opakovala â€NenÄ- to fÄ©râ€!to nenÄ- fÄ©râ€! BohuÄel, je to tak, Ä¼ivot se s nÄjmi nemazlÄ-, a ro

VÄ ETEÄENICE